

Sygn. akt III Ko 400/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie w Wydziale III Karnym w składzie :

	Przewodniczący :	SSO Beata Górszczyk
	Sędziowie :	SSO Anna Wójcik (spr.) SSO Artur Szymański
	Protokolant :	sek. sąd. Paweł Furman
w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej : Jana Nowaka		

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 12 września 2013 r.

sprawy z wniosku M. M. syna M. i H., ur. (...) w K..

o odszkodowanie i zadośćuczynienia

na podstawie art. 552 § 4 kpk oraz art. 554 § 2 kpk

I. oddala żądanie wnioskodawcy;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III Ko 400/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 września 2013 r.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 31 października 2011 r., sygn. akt II K 331/10/P M. M. uznano za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 2 kk i art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat. Równocześnie w oparciu o art. 71 § 1 kk wymienionemu wymierzono grzywnę w wysokości 66 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna kwocie 20 złotych, przy czym na poczet orzeczonej grzywny zaliczono M. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 1 stycznia 2010 r. do 24 marca 2010 r.

Wnioskodawca M. M. złożył wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej kwocie 130 000 zł za około 3 – miesięczny okres aresztowania podnosząc, że było ono niesłuszne, gdyż – jego zdaniem – sąd od pierwszej chwili mógł zastosować dozór policji i zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej.

Rozpoznając niniejszą sprawę rozważono, co następuje.

Przed dokonaniem oceny, czy tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w powyższej sprawie było istotnie niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 kpk, należy w pierwszej kolejności stwierdzić, czy w wypadku M. M. doszło do zaistnienia szkody lub krzywdy w związku z zastosowaniem tego środka zapobiegawczego.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r. I KZP 27/99 (OSN KW 1999/11-12/72) głosi:

„Rozważając problematykę odpowiedzialności Skarbu Państwa z tego tytułu (niewątpliwie niesłusznego aresztowania – przyp. SO), trzeba zwrócić uwagę na to, że wchodzi ona grę tylko wówczas, gdy osoba pozbawiona wolności w tym trybie rzeczywiście poniosła szkodę lub doznała krzywdy, która nie została zrekompensowana. Stanowi to samodzielną i niezależną przesłankę takiej odpowiedzialności. Szkada zostanie zrekompensowana w tych wszystkich wypadkach, gdy okres tymczasowego aresztowania zostanie zaliczony na poczet kary (nie tylko pozbawienia wolności) w tej sprawie, w której tymczasowe aresztowanie było stosowane lub w innej sprawie, na podstawie art. 63 § 1 kk i art. 417 kpk” (podobnie – postanowienie SA w Katowicach z 29.04.2004, II Aka 540/03, KZS 2004/9/22).

Stanowisko to znajduje odzwierciedlenie również w innych orzeczeniach.

„Ustalenie, że tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, nie jest jednak wystarczającą przesłanką dla zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia z tego tytułu. Trzeba bowiem pamiętać, że odszkodowanie należy się tylko za okres faktycznego pozbawienia wolności, którego dana osoba nie powinna była odbyć” (wyrok SN z 27.05.2002, II KKN 218/00, LEX nr 53918).

„Zadośćuczynienie bądź odszkodowanie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie należy się nie dlatego, że zapadło postanowienie o stosowaniu tymczasowego aresztowania oskarżonego, ale za faktyczne pozbawienie oskarżonego wolności, którego nie powinien odcierpieć. Jeśli więc okres tymczasowego aresztowania oskarżonego, następnie uniewinnionego, zaliczono na poczet kary wymierzonej mu w innej sprawie, to odszkodowanie mu się nie należy” (wyrok SA w Krakowie z 8.06.2004, II Aka 117/04, KZS 2004/7-8/61).

Treść powołanego na wstępie wyroku wskazuje, że w niniejszej sprawie wnioskodawca M. M. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy czym równocześnie wymierzono mu grzywnę, na poczet której został w całości zaliczony okres tymczasowego aresztowania wymienionego.

W świetle powyższego bezprzedmiotowym jest dokonywanie oceny, czy tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy można uznać za niewątpliwie niesłuszne, gdyż nawet w takim wypadku należałoby przyjąć, że ewentualna szkoda została zrekompensowana oraz że tak odszkodowanie jak i zadośćuczynienie mu się nie należy.

Z przytoczonych powodów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie powołanego przepisu.